

Om det saa er Blyanterne, ere de blevne daarligere. Det fik nu være med Blyanterne, men det er værre med Materialierne. Der erklæres, at for dem, der skulle arbejde i Træ paa Orlogsværftet, er det næsten ikke muligt at faa tilstrækkelig gode Materialier. Der købes daarlige Materialier. Det paastaas, at der maa kasseres overmaade meget. Men det er ganske elendig Økonomi at købe billigt, naar det alligevel bliver betydelig dyrere. En fornuftig Forretningsmand, der leder en Fabriksvirksomhed, vil selvfølgelig altid, naar han da har Pengene dertil, købe det bedste; og navnlig naar det, der skal laves deraf, skal være det bedste, er det daarlig Økonomi at købe det daarligste. Der gaar overmaade meget til Spilde, navnlig af Træ, naar man køber daarlige Materialier, og ogsaa det er Udslag af denne uforstandige Sparsommelighed, Karrighed kan man kalde det, som Marinens økonomiske Leder synes at være behæftet med. Som sagt, denne Mand er jo en mægtig Mand paa Orlogsværftet, og med den Indflydelse, han er i Besiddelse af, og den Vægt, der tillægges hans Opgørelser, har han i alt Fald hidtil bidraget sit til, at Forhøjelsen for de Folk derude ikke er kommen.

Man ser gerne paa Statsrevisorernes Betænkning en Fortegnelse over Rejser, som Officerer foretage i Udlandet. De kunne være billigere, og de kunne være dyrere — det er naturligvis efter Regning, eller paa hvad Maade det nu sker —, men det gaar jeg ud fra er efter Rejsens Karakter. Det er mig nu ogsaa bekendt, at den højtærede Regnskabschef paa Orlogsværftet foretager Rejser, men jeg har ikke i Statsrevisorernes Bemærkninger kunnet finde opført nogen Post for hans Vedkommende. Der har da selvfølgelig ingen været, men maa jeg saa spørge, hvor staa saa disse Rejser? Er det Rejser, som betales ved Leverancer? Er det Rejser, der trækkes fra i det Beløb, Leverancen andrager, eller hvorfra betales de? Jeg ved det ikke. Jeg vil henlede Statsrevisorernes Opmærksomhed paa dette Forhold. For selvfølgelig betaler Manden dem ikke selv, det er jeg ganske overbevist om. Det vilde ogsaa være meningsløst, om han vilde gøre det, thi naar der skal foretages en Rejse i Statsøjemed, for at købe Kul eller lig-

nende, maa selvfølgelig Arbejdsgiveren, Staten, betale det. Men jeg mente da, man maatte kunne se paa Statsregnskabet eller i alt Fald i Statsrevisorernes Bemærkninger, hvad disse Rejser koste, saaledes som man kan med de andre Rejser.

Jeg vil, som sagt, henstille til den højtærede Marineminister, om han ikke kunde se en lille Smule civilt paa Forholdene derude. Naar han tænker sig, hvorledes en Forretning for Staten burde ledes, vil han ganske sikkert faa Øjet aabent for, at den ikke bør ledes, som det sker nu derude. Naar Ledelsen derude er, som den er, kommer det af, at man for at blive Leder af Orlogsværftet først og fremmest skal være Officer. Det er en Betingelse. Enhver, der leder noget i Toppen derude, er Officer. Jeg har før her i Tinget kæmpet imod denne Tendens, der ogsaa har gjort sig gældende efter Systemskiftet. Jeg har kæmpet for at forhindre, at en Lov som Skoleloven af 1903, der baade kulturelt og demokratisk og for saa vidt ogsaa militært set var et ganske enormt Tilbageskridt, ikke skulde blive til Lov. Jeg har paavist, hvilke Mangler den havde. Den blev til Lov alligevel. Militaristisk set var den en Triumf, idet den Overklasseand, som gik igennem hele Loven, har sejret. Den har naaet at gøre vor Maskinskole daarligere og dyrere. Den har naaet at faa en Officerssaand ind i denne Skole, som ikke har været der før. Men den har samtidig naaet at sænke Niveauet for Underofficererne. Derfor siger jeg, at denne Lov demokratisk og kulturelt set var et enormt Tilbageskridt, og jeg vil henstille til den højtærede Marineminister at hindre, at det bliver ved at gaa i den Skure, og sørge for, at vi dog endelig komme ind i en ny Kurs ude paa denne Anstalt.

Jeg beder meget undskyldt, at jeg har opholdt Tingets Tid saa længe med Forholdene i Marinen, men Tinget bærer selv Skylden derfor. Vi kunne dekrettere her, udtale os for, at der paa denne Anstalt skal føres Forhandlinger direkte mellem de paagældende Arbejdere og Ledelsen, saa blive vi fri for meget af dette her. Jeg forsikrer, at mig er det ikke nogen speciel Fornøjelse at holde disse lange Taler.